

Arrest

nr. 89 681 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 10 januari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 11 januari 2008 een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 3 oktober 2007 te Griekenland werd aangetroffen en verzoekt de Griekse autoriteiten verzoeker over te nemen met toepassing van artikel 10, lid 1 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.2. Op grond van artikel 18, lid 7 van de verordening 343/2003/EG wordt Griekenland, wegens het laten verstrijken van de wettelijke termijn om te reageren, de verantwoordelijke lidstaat.

1.3. Op 7 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker wordt op 18 maart 2008 overgedragen aan de Griekse autoriteiten.

1.5. Op 24 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in te Duitsland.

1.6. Op grond van artikel 16, lid 1, c° van de verordening 343/2003/EG worden de Belgische autoriteiten op 30 november 2010 verzocht verzoeker terug te nemen.

1.7. Aangezien België de wettelijke termijn om te reageren heeft laten verstrijken, wordt België op grond van artikel 20, lid 1, c) de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Op 2 februari 2011 wordt verzoeker overgedragen aan België.

1.9. Verzoeker dient op 3 februari 2011 in België een tweede asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest met nummer 74 921 van 10 februari 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Bij beschikking nummer 8333 van 11 april 2012 verklaart de Raad van State het ingestelde cassatieberoep toelaatbaar.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 mei 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

1.15. Op 4 juli 2012 dient verzoeker in België een derde asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A.A.H.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/07/2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 11 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen aangezien België niet verantwoordelijk was voor

de behandeling van de asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene op 3 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 april 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een scan van een mail van de school van zijn dochter naar voren brengt dat onbekenden info willen over zijn familie waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip-en plakwerk, dat informatie van de school van het kind van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het opgesteld kan zijn op aanvraag, dat inhoud terugslaat volgens de betrokkene op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Huidig beroep is gericht tegen de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat aan het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar derde asielaanvraag, m.n. een scan van een mail van de school van haar dochter, geen geloof kan worden gehecht omdat aan de motieven van de vlucht geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.

[...] De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

[...] Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rehtens niet verantwoordbaar is.

[...] De verwerende partij stelt ook het volgende in de thans bestreden beslissing:

“Overwegende dat de betrokkene op 3 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 april 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. ”

Deze stelling dat de tweede asielpcedure zou afgelopen zijn is niet correct. Gezien het toelaatbaar cassatieberoep, is de tweede asielpcedure nog steeds hangende (Cf. Stuk 3)!

[...] Het is alsof de verzoekende partij niet eens nog moet proberen haar asielrelaas kracht bij te zetten omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft, laat staan in overweging zal nemen.

De verzoekende partij merkt dan ook een zekere vooringenomenheid bij de verwerende partij. Wat de verzoekende partij ook zou aanbrengen, de verwerende partij hecht reeds van op voorhand geen geloof aan verzoekende partij. Dit getuigt van onzorgvuldig gedrag.

[...] Bovendien stelt de verwerende partij ook het volgende:

“waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst”

Verzoekende partij is nog steeds gerechtigd in België, en dient dus helemaal (nog) niet terug te keren naar haar land van herkomst.

De verwerende partij laat hier dan ook een steek vallen, wat in rechte niet aanvaardbaar kan zijn.

[...] Verzoekende partij meent dan ook dat in casu de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.”

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, is verder van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag een scan daterend van 1 juli 2012 voorlegde die hij via e-mail ontving, opgesteld door de administratie van de school van zijn dochter. Verzoeker verklaarde dat het origineel van dit stuk hem per post wordt opgestuurd en stelde verder als volgt:

“De brief werd opgesteld door de administratie van de school van mijn dochter. Ze verklaren dat mijn kind school loopt bij hen en dat 2 onbekenden het adres en telefoonnummer wilden van onze familie. In de verklaring staat ook dat mijn gezin heel bang was voor ontvoering en dat mijn dochter nu niet meer

naar school gaat. Het probleem heeft te maken met een familiekwestie van heel lang geleden. Bevestigd door hoofdpersoon [H. Y.], verantwoordelijke 12de wijk stad Herat en door schooladministratie. De mannen die nu mijn dochter willen ontvoeren zijn gestuurd door de kommandant, de vader van mijn vrouw. Niemand wil dit duidelijker verklaren dan in de brief die ik nu voorleg, omdat de Moejaheddin nu in Afghanistan de touwtjes in handen hebben.”

Met betrekking tot het voorgelegde document, en de hieromtrent afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de echtheid ervan niet gegarandeerd is, dat dit het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk, dat informatie van de school van verzoekers kind geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft en dat dit document volgens verzoeker terugslaat op zijn initiële vluchtmotieven doch deze reeds ongeloofwaardig zijn bevonden door de Belgische asielinstanties.

Verzoeker betoogt allereerst, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing niet wordt weerhouden dat het aangebrachte stuk geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Louter ten overvloede wijst de Raad daarnaast op de uitdrukkelijke bepalingen in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de nieuw aangebrachte gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van de Raad van State waaruit duidelijk blijkt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door verzoeker geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

De Raad wijst er verder op dat de authenticiteit van een via mail ontvangen gescand document niet kan worden nagegaan aangezien gescande documenten gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (cfr. RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan een via email ontvangen gescand document en bijgevolg te oordelen dat het geen nieuwe gegeven betreft dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit motief in de bestreden beslissing, dat door verzoeker overigens ook niet wordt betwist, volstaat om te verantwoorden waarom het voorgelegde stuk niet wordt weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt verder nog kritiek te uiten op de motivering van de bestreden beslissing in zoverre hierin wordt gesteld dat het voorgelegde stuk terugslaat op zijn initiële vluchtmotieven waaraan geen geloof werd gehecht, doch de Raad merkt op dat het hier een bijkomende motivering betreft, naast de vaststelling dat de authenticiteit van het stuk niet gegarandeerd is. Het betreft hier dan ook een overtollig motief en de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verder stelt verzoeker dat de stelling in de bestreden beslissing dat de tweede asielpprocedure afgelopen is, niet correct is. Hij wijst op het gegeven dat het door hem ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad van 10 februari 2012 nog steeds hangende is. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing een correcte feitelijke uiteenzetting wordt gegeven wat de vorige asielaanvragen van verzoeker in België betreft. Het gegeven dat het arrest van de Raad van 10 februari 2012 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, gelet op het hangende cassatieberoep, nog geen kracht van gewijsde heeft, doet geen afbreuk aan de geldingskracht van dit arrest van de Raad. Verzoekers uiteenzetting komt er in wezen op neer dat de feitelijke uiteenzetting in de bestreden beslissing vollediger had kunnen zijn, doch dit gegeven is niet van aard dat het kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker uit tenslotte nog kritiek op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker na zijn vorige asielaanvragen niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Hij stelt hierbij dat hij nog steeds gerechtigd is om in België te blijven. Er dient evenwel te worden aangenomen dat de verwijzing naar het gegeven dat verzoeker sinds zijn vorige asielaanvragen niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland enkel is opgenomen teneinde de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet te verantwoorden. Indien verzoeker immers in tussentijd wel zou zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland doch opnieuw redenen zag om zijn herkomstland te verlaten, kon geen toepassing meer worden gemaakt van deze wetsbepaling omdat het in dat geval niet meer “*dezelfde aanvraag*” betreft. De vermelding van verweerder waar verzoeker op doelt, doet geen enkele uitspraak over de vraag of verzoeker voorafgaand aan het indienen van de derde asielaanvraag in België nog steeds verblijfsgerechtigd was. Verzoeker toont in ieder geval ook niet aan om welke reden(en) deze vermelding tot gevolg zou hebben dat de door hem ingediende derde asielaanvraag in België ten onrechte niet in aanmerking is genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder op grond van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn derde asielaanvraag in België.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische

wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991.

De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt concreet toegelicht om welke redenen het door hem aangebrachte document niet wordt weerhouden als "nieuw gegeven". Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoeker betoogt dat diende te worden verwezen naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in plaats van naar de Vluchtelingenconventie, wijst de Raad erop dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet de Vluchtelingenconventie of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is, doch wel artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing zou steunen op de Vluchtelingenconventie. In artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt verder uitdrukkelijk aangegeven dat, onder meer, sprake dient te zijn van een gegeven waaruit ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging "in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 [van de Vreemdelingenwet]" of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker kan dan ook geenszins dienstig voorhouden als zou de loutere verwijzing naar de Vluchtelingenconventie, zonder dat tevens wordt verwezen naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, hem niet in de mogelijkheid stellen de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS